

Kapitola 2

Uviděla jsem před sebou jeho šedivé tričko. Úplně stejné jako to, které jsem si oblékla na záchodech ve škole po poslední hodině. Na zádech mělo nápis Zoo Santa Ana a pod ním obrázek opice. Naše malá zoo byla známá spoustou opic („Vždy nejméně padesát opic!“). Nic jiného na ní známé nebylo a ani jsem si nebyla jistá, jak moc je známé *tohle*.

„Sethe!“ zavolala jsem na něj, proběhla branou a zakopla jsem o nerovný beton. Zapotácela jsem se, ale udržela se na nohou.

Seth se otočil. Černé vlasy mu dnes trčely ještě do větší výšky než obvykle a já jsem přemítala, jak můžou být oběmnější než ty moje. Budu se ho muset zeptat, jak to dělá.

„Jdeš pozdě,“ řekl mi.

„Nejdu pozdě,“ ohradila jsem se. Úplně bez dechu.

„Později než normálně.“

„Na pětce byla nehoda.“

„Proč vůbec vědomě vjíždíš na pětku?“ Usmál se na mě a skoro dokonale černé oči se mu rozzářily. Seth měl ten nejširší úsměv, který mu rozjasňoval celou tvář.

„Propásla jsem tady všechnu dobrou práci?“ zeptala jsem se ho.

„To nevím, ještě jsem se nenahlásil.“

Seth Nguyen a já jsme spolu pracovali v místní zoo už půl roku. Seth chodil na soukromou školu, takže jsem ho v podstatě vídala jenom tady. Po nějaké době jsme se dobře sešli, takže pro nás práce byla zábavnější.

Došli jsme k administrativní budově, kde stála naše nadřízená Carol s deskami v ruce a vypadala zahlceně jako obvykle. „Jsem ráda, že jste dorazili. Bála jsem se, že nás dneska bude málo,“ pozdravila nás.

„Jsmo tady,“ odpověděl Seth.

„Potřebuju vás dva teď odpoledne v amfiteátru, abyste pomohli s přípravou toho představení. Není na to moc času, tak si prosím pospěšte.“

„Myslíš si, že po nás chce, abychom běželi?“ zeptal se Seth, když jsme odcházeli. „Na to, abych běhal, jsem málo placený.“

Zasmála jsem se. „To já taky.“

Prošli jsme kolem vodopádu v pralesní expozici. Nějaká ztrhaně vyhlížející matka se tam pokoušela uhlídat svoje tři děti, aby neotravovaly vřešťany.

„A mimochodem, jsem na tebe našťvaná,“ řekla jsem Sethovi.

Podíval se na mě, nahnul hlavu a prohlížel si můj obličej. „Takže takhle to vypadá, když je Maddie našťvaná? Hmm. Čím jsem si vysloužil tvůj naprosto normální výraz?“

„Tohle není můj normální výraz. Tohle je můj našťvaný výraz.“

„Dobře. A moje provinění?“

„Napsala jsem ti a ty ses očividně vůbec neobtěžoval mi odpovědět.“ Moc často jsem Sethovi nepsala, a když už ano, normálně to byly nějaké otázky týkající se zoo, ale on obvykle odepisoval okamžitě.

„Aha. Jasně. Mám zákaz, takže jsem si tu zprávu nemohl přečíst. Máma mi sebrala telefon. Možná bych jí měl říct, aby za mě odepisovala na zprávy, abych se vyhnul zlobě svých přátel.“

„Ano. To jí řekni.“

Usmál se.

„Za co to máš?“ zeptala jsem se ho, když jsme u badatelského stanoviště zahýbali za roh.

„Řekněme, že na půlnoční golf se zkratka nenahlíží vstřícně.“

Zůstala jsem zírat s otevřenou pusou.

„Já vím. Co by na takové věci mohlo komukoli vadit, že jo? Nechtyli by mě, kdyby tam nebylo to zavlažování. Jak jsem měl vědět, že si mám předem zjistit plán zavlažování golfového hřiště?“

„Ty ses uprostřed noci vloupal na golfové hřiště?“

„Potřeboval jsem noční golfovou scénu do jednoho filmu, který natáčím. Zavírají tam v šest! Ještě než vůbec zapadne slunce.“

Zakroutila jsem hlavou. „Jsi blázen. Máma ti měla zabavit kameru, ne telefon.“

Zasmál se. „Zabavila mi obojí. A hele, máme tu odvoz.“ Ukázal na golfový vozík svištící kolem a zavolal na správce. „Stane! Svezes nás do malého amfiteátru?“

Na vozíku se rozsvítila brzdová světla a Sethův úsměv se rozzářil.

„Vždyť jsme prakticky tam,“ poznamenala jsem.

„A budeme prakticky tam ještě rychleji, když se svežeme se Stanem.“ Seth zezadu vyskočil na vozík a já vylezla za ním.

Stan měl na hlavě špinavou čepici *Zoo Santa Ana* a byl už tak pět let v důchodovém věku. Kůži měl svraskalou od soustavného pobývání na sluníčku a do vozíku si vždycky bral rádio, aby si mohl pouštět staré hity.

„Nechápu, že tě Stan vozí. To jediné, co kdy udělal pro mě, bylo, že v rychlosti projel kaluží, když jsem šla kolem,“ zašeptala jsem. „Myslím, že to udělal schválně.“

Seth se zachechtal. „Stan by nic takového nikdy neudělal. Nebo ano, Stane?“ zavolal na něj přes písničku od Beach Boys.

Stan mu odpověděl, aniž by tušil, o čem se bavíme. „Ne.“ Seth do mě šťouchl loktem. „Tak vidíš.“

„A jak se jmenuje ten film, který teď děláš?“ zeptala jsem se ho, zatímco jsme se kodrcali dál. „*Noční golf*?“

„Jak to víš?“

„Fakt?“

Usmál se a podrbl se na krku. „Ne. To ne. Zatím ještě nemá jméno.“

Stan to vzal vyhlídkovou trasou kolem samice mravečníka. Natáhla jsem se a dívala, jestli se prochází. Jmenovala se Heebo a nedávno se stala mámou. Normálně se procházela po kleci s mládětem na zádech a byla to ta nejroztomilejší věc na světě.

„Heeboo se před tebou schovává,“ zašeptal mi Seth.

„Teď s tím mládětem se víc drží v soukromí. Ale pořád mě miluje.“

Seth zavrtěl hlavou. „Jak si někdo může oblíbit zrovna mravenečnický? Jsou tak divní.“

Zalapala jsem po dechu. „Je nádherná.“

Seth se hlasitě zachechtal, zatímco Stan zamířil do opičí uličky. Pak se vrátil zpátky a zastavil nám přímo před amfiteátre.

„Myslím, že nám to trvalo delší dobu, než kdybychom šli pěšky,“ poznamenala jsem při sestupování z vozíku.

„Ale bylo to dvakrát tolik zábavy.“ Seth seskočil a plácl si se Stanem.

Jeden z ošetřovatelů byl na pódiu a připravoval ho na vystoupení. Dali jsme se do práce a začali jsme seřazovat židličky pro publikum.

Rozhlédla jsem se kolem – po velkých stromech, které nad námi tvořily baldachýn – za doprovodu zvířecích hlasů na pozadí. Byla to sice jen malá zoo (tedy až na těch padesát opic!), ale všechno na ní mi dělalo radost. Podívala jsem se zpátky na Seta. Všechno.

Když skončilo představení se zvířaty, vydali jsme se zpátky za Carol pro další úkoly.

„Kde je Stan, když ho potřebujeme? Teď musíme pěšky jako blbci,“ prohlásil Seth, když jsme stoupali svahem nahoru.

„Pravidelná chůze zlepšuje náladu, rovnováhu a koordinaci,“ poznamenala jsem a hned toho zalitovala. „Omlouvám se.“

„Proč? Je to poučné.“ V jeho hlase zazníval úsměv.

„Někdy mi v hlavě prostě vyskakují náhodné informace.“

„Mně někdy v hlavě vyskakují náhodné hlášky z filmů. Chápu potřebu se o to podělit.“

Zasmála jsem se.

Přišla k nám postarší žena v teplákové soupravě.

Než stačila otevřít pusy, Seth jí řekl: „Rovně a potom doleva.“

„Co?“ zeptala se.

„Záchody,“ doplnila jsem ho.

„Aha. Ne, chtěla jsem se zeptat, jestli byste mi neudělali fotku s vnučkami u ocelota?“ Ukázala palcem přes rameno ke kleci, kde na sluníčku spala malá kočkovitá šelma. Měla větší foťák, než jaký jsem kdy vůbec viděla. „Umíte to s technikou, ne?“ zeptala se Setha.

„Hmm...“ Seth foťák zachytil, když mu ho v podstatě upustila do rukou, a vyrazil k ocelotovi. „Protože jsem Asi- at?“ zašeptal mi.

„Buď, anebo slyšela, že jsi úžasný filmař,“ usmála jsem se na něj.

„Jasně. Nejspíš máš pravdu. Zapomněl jsem, jak velkou mám reputaci.“

Paní se dvěma copatými holčičkami stály u mříže a Seth zvedl foťák. „Vypadáte skvěle,“ řekl s pohledem upřeným na malinký displej.

„Díky,“ odpověděla mu paní.

„Ne, mluvil jsem s tím ocelotem.“

Zachechtala jsem se. Seth udělal snímek a vrátil foťák.

Pokračovali jsme v cestě a Seth se mě zeptal: „Proč jsi mi vlastně psala?“

„Aha, jasně. No, chtěla jsem tě pozvat na svou narozeninovou párty, kterou zítra pořádám.“ Pokrčila jsem rameny. „Ale ty máš doma problém, tak asi nemůžeš přijít.“ Nechtěla jsem, aby v mém hlase zaznívalo to lehké zklamání, které jsem cítila.

„Další důvod nesnášet svoje rodiče.“

„Měl bys nesnášet sám sebe, Sethe, za ta špatná rozhodnutí.“

Zachechtal se. „To mým rodičům neříkej, jinak budou chtít, abych se s tebou oženil.“

Vyprskla jsem.

„Takže máš zítra narozeniny? Kolik ti bude?“ zeptal se mě Seth, když jsme přicházeli za Carol. Naštěstí zrovna telefonovala, takže jsme měli chvílku pro sebe.

„Osmnáct.“

Tiše pískl. „Úplně dospělá.“

Obrátila jsem oči v sloup. „No jasně. A ty jsi co, o celé dva měsíce starší než já?“

„To je velký rozdíl.“ Ušklíbl se, a potom vážněji dodal: „Omlouvám se, že nemůžu přijít. Každopádně děkuju za pozvání.“

„Na jak dlouho máš ten zákaz?“

„Nevím to jistě. Tak týden. Možná ani ne, když udělám něco hezkého pro mámu.“

„Takhle to u vás funguje?“

„Většinou.“

„No, tak do toho!“ řekla jsem a okamžitě toho zalitovala. „Promiň, nechtěla jsem to tak zakřičet.“

Zasmál se. „Nikdy bych do tebe neřekl, že mě budeš povzbuzovat jako roztleskávačka.“

„Měla jsem si to přidat k volitelným aktivitám. Kdo by to byl řekl, že mi to tak půjde?“

„Můžeš mi dělat roztleskávačku kdykoli, Maddie.“

Oba jsme se zarazili, podívali se na sebe a rozchechtali se.

Seth mezi záchvaty smíchu poznamenal: „To vyznělo fakt divně.“

„Z toho si nic nedělej.“ Věděla jsem, že Seth ve mně nevidí nic víc než kamarádku, a přesně tak jsem to potřebovala. Škola, ta současná a ta budoucí, to teď bylo v mém životě nejdůležitější. A nic – podívala jsem se na Setha – ani nikdo na tom nemohl nic změnit.